

BUITEN

20^E JAARGANG N^O. 18.

ZATERDAG 1 MEI 1926.

PALMEN BIJ ST. PETERSBURG (FLORIDA).

Redacteur: Mr. A. LOOSJES.

INHOUD:

PALMEN BIJ ST. PETERSBURG (FLORIDA), (ILLUSTR.)	BLZ. 205
DE VINGER VAN HET NOODLOT, DOOR HEADON HILL (18)	BLZ. 206
ALS 'T AVOND WORDT, (GEDICHT), DOOR G. L.	BLZ. 207
DE OUD-KATHOLIEKE KERK AAN DEN N. BINNENWEG TE ROTTERDAM (GEÏLL.), DOOR DR. E. WIERSUM	BLZ. 208—211
DE ZONNEN, DOOR PAUL BOURGET	BLZ. 208—211
GIEREN (GEÏLL.), DOOR DR. H. VAN CAPPELLE	BLZ. 211—214
„DEN DAMME” (GEÏLL.), DOOR V. R.	BLZ. 214—215
KONINGEN IN BALLINGSCHAP, DOOR CHARLES G. D. ROBERTS (14)	BLZ. 215
BIJ DE CLAASKERK TE UTRECHT (ILLUSTRATIE)	BLZ. 216

BERICHTEN VAN REDACTIE EN UITGEVERS.

Men gelieve alles wat de Redactie of de Administratie van dit weekblad betreft te adresseeren aan de Uitgevers Scheltema & Holkema's Boekhandel, Rokin 74-76, Amsterdam, met de toevoeging: „Voor de Redactie” of „voor de Administratie van het Weekblad Buiten”. Duidelijke naam en adresvermelding wordt verzocht ook achter op de foto's.

De uitgevers verzoeken beleefdelyk dit blad te noemen als men naar aanleiding van eene advertentie, een aanvraag of een bestelling aan een adverteerder doet.

Afzonderlijke nummers: Prijs 40 cts.

DE VINGER VAN HET NOODLOT

door

18) HEADON HILL.

MAAR de venijnige woorden misten hun doel. In plaats van den man te prikkelen tot gemeene antwoorden, schenen zij hem buitengewoon veel vermaak te geven.

„Je verwacht dus dat je dolende ridder spoorlags tot je bevrijding zal komen aansnellen?” kakelde hij. „Heb je een spoor achtergelaten waarop hij je kan volgen?”

Kathleen antwoordde niet, maar een oogenblik was er schrik op haar gezicht te lezen. Wat een idiote vergissing had zij begaan! Had zij Norman maar doen weten waar zij zich bevond!

Dudley raadde blijkbaar haar gedachte.

„Ja, ja”, vervolgde de hatelijke stem, „iedereen vergist zich wel eens, mooi nichtje. Maar dan bemoeit zich een goede vriend ermee en maakt die vergissing weer goed en ik verwacht dat de dappere kapitein je heel zeker zal volgen. Het zou mij niet verbazen als hij dit reeds had gedaan”.

Kathleen, die bij die plotselinge gevolgtrekking opzag, zag dat Sir Dudley uit het venster keek, en instinctmatig keerde zij zich om en volgde de richting van zijn blik. Zij was juist op tijd om het tweede lichtsignaal te zien achter het raam van Grimes' huiskamer. Even later kwam het derde. Toen zij weer omkeek, was de baronet verdwenen en het geluid van den sleutel in het slot vertelde haar alles. Het gepiep van een verschrikte rat en het kraken der treden bevestigden het feit, dat zij alleen was gebleven.

Het meisje was nu werkelijk bevreesd. Niet voor zichzelf maar voor haar minnaar. Haars neefs sombere opmerking dat een spoor was aangegeven, dat Norman kon volgen, kreeg een afschuwelijke beteekenis, erop wijzend dat zij niet alleen zelf in de val was geloopt, maar dat zij ook als lokaas was gebruikt om Norman erin te halen. Zij had een vage herinnering dat Mrs. Grimes naar de telefoon was gegaan, nadat zij, Kathleen, bedwelmde was geworden. Het bewegende licht achter het roode gordijn van het houtvestershuisje was beslist een signaal dat het tweede slachtoffer aan het lokaas

knabbelde; Dudley's haastig vertrek moest beteekenen, dat zijn tegenwoordigheid noodig was bij het dichtklappen van de val.

Vol angstige voorgevoelens staarde zij in de duisternis. Maar het laatste spoor van licht was verdwenen en de lucht was zwaar bewolkt. Het was onmogelijk iets anders op het veld te onderscheiden dan het doffe rood van het gordijn in het huisje van den houtvester. Een plotselinge lichtstraal, die even snel verdween als hij verschenen was, kon het openen en sluiten van de huisdeur zijn geweest en dat kon alleen beteekenen dat Dudley was binnengekomen. Zij keek naar schaduwen op het gordijn, maar die verschenen niet.

Eensklaps ging het licht uit en slechts de zwarte duisternis hing als een doodskleed voor haar oogen. Ongetwijfeld was haar toestand hachelijk, maar dat kon haar niet schelen als haar angst voor Norman ongegrond was. Wat zij niet kon begrijpen, was hoe John Grimes vijandelijk kon optreden tegen een Glenister, zelfs al werd hij daartoe aangespoord door iemand van dienzelfden naam. Was het mogelijk, dat zij zich door een vals alarm had laten bang maken en dat het dooven van het licht geen grootere beteekenis had dan dat de houtvester en zijn vrouw naar bed waren gegaan? Dit troostende idee werd spoedig verworpen door de herinnering aan haar eigen ervaring van dien middag en aan de thee met een verdoovingsmiddel erin, die Mrs. Grimes haar bij haar komst had gegeven. En eensklaps hoorde zij geluiden op het veld — gesmoorde stemmen, een luider dan de rest, die bevelen gaf; het klinken van met ijzer beslagen schoenen op steen; en eenige oogenblikken later beneden een hijgende ademhaling, rechts van haar venster.

Zulk een opeenvolging van verschillende geluiden kon niet toegeschreven worden aan opgewonden verbeelding; en dat was trouwens het laatste, wat van Kathleen verwacht kon worden. Ten slotte werd alle twijfel opgeheven, want zij hoorde het stampen van voeten op den vloer van den molen, gevolgd door het openen en sluiten van een deur.

Kathleen wist zoo zeker alsof zij erbij tegenwoordig was geweest, dat Norman in de val was geloopt en door misdadige handen over de loopsteenen was gedragen, langs den oever van de molenbeek, naar een van de vochtige, door ratten bewoonde gelijkvloersche kamers van de ruïne.

ZESENTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

DE FLUISTERGALERIJ.

Inspecteur Wagge volgde in groote verwachting den ouden butler door de groene deur. Hier was eindelijk een man die jarenlang had geleefd te midden van de gebeurtenissen, die het geheim van Beechwood vormden. Blijkbaar wenschte deze man hem wat te vertellen. De kamer van den butler was blijkbaar een heiligdom waar de mindere leden van het personeel niet mochten binnendringen.

Hinkley haalde een flesch port te voorschijn en vulde met bevende vingers twee glazen. Hij maakte zijn verontschuldiging, dat hij het zijne in één teug leegdronk.

„Ik ben heelemaal overstuur, mijnheer”, sprak hij. „Wat u den meester hebt verteld omtrent Miss Kathleen en Kapitein Slater kan niet waar zijn. Zij behoefden niet samen weg te loopen. Ze zijn beiden meerderjarig en Lady Marrables zag het huwelijk gaarne. Er steekt iets anders achter”.

Wagge begreep dat het goed was het eene vertrouwen voor het andere te geven.

„Ik ben het met u eens”, zei hij. „Ik wil u wel vertellen dat de veiligheid van Miss Glenister mij op het oogenblik meer interesseert dan het opsporen van den moordenaar van haar broer. Wat vreest u dat haar is overkomen, Mr. Hinkley?”

„Dat mag de hemel weten”, was het antwoord. „Ik vertrouw den meester niet sinds onze jonge juffrouw zich na dien neergevallen vinger tegen hem heeft gekeerd, hoe verliefd hij te voren ook op haar was. Hij is gisteren den heelen dag tot laat in den avond weg geweest en van morgen dadelijk na het ontbijt is hij ook heengegaan. Hij was juist teruggekeerd, toen u hier kwam”.

Wagge herinnerde zich de bemodderde laarzen en het jachtbuis vol klitten van den baronet. Sir Dudley's ochtendwandeling was niet langs den grooten weg geweest.

„Zie eens hier, Mr. Hinkley, dat alles is zeer ernstig”, zei de inspecteur, „en de ernst is nog toegenomen door de komst van de dame, die binnenkwam toen ik de bibliotheek verliet. Ik heb reden om te gelooven dat zij medeplichtig is in deze zaak”.

„Ongetwijfeld, mijnheer”, zei de butler met bevende stem. „Mrs. Coningsby wil Lady Glenister worden — daar kunt u zeker van zijn. Het zou haar best gelegen komen als het meisje, waar de meester verliefd op was, iets kwaads overkwam”.

„U bent een collega om trotsch op te zijn”, sprak Wagge. „Uw begrip van den toestand is buitengewoon voor een amateur. U kunt mij oneindig veel helpen en zeer zeker Miss Kathleen beschermen, als u mij in staat stelt te beluisteren wat er tusschen die twee in de bibliotheek voorvalt. U hebt er zeker niets tegen als ik terugsluip en aan de deur van de bibliotheek luister?”

„Ik kan nog iets beters doen”, zei de butler opgewekt. „Ik zal u naar de fluistergalerij brengen. U kunt daar ieder woord hooren dat in de bibliotheek gesproken wordt en door het kijkgaatje zien wat er gebeurt. Die galerij is honderden jaren geleden gemaakt door de monniken toen het huis een abdij was. Ik heb er Sir Dudley nooit iets van verteld”.

Wagge dronk zijn glas leeg en stond op.

„Breng mij er dadelijk heen”, zei hij.

„Als wij een van de meiden ontmoeten, bent u een loodgieter, mijnheer”, sprak Hinkley.

Maar zij ontmoetten geen meid, en voorzichtig slopen zij een achtertrap op, liepen verscheiden gangen door, en kwamen zoo aan een ongebruikte slaapkamer op het voorportaal. Hier deed de butler iets aan den gesneden schoorsteenmantel en Wagge bevond zich in een plotseling te voorschijn gekomen opening in den muur, waar een duffe lucht hing.

„Dit is het kijkgat”, zei Hinkley, wijzend op een lichtpuntje in de duisternis van de geheime galerij. „Ik zal in de slaapkamer wachten, maar ik moet u opsluiten, anders hoort u niets. Klop als u eruit wil komen”.

Het paneel gleed weer op zijn plaats en Wagge hoorde onmiddellijk stemmen in een driftig gesprek.

„Ik geloof je niet”, zei de vrouw. „Je hebt het meisje ergens verborgen en je tracht haar te dwingen met je te trouwen. Ik waarschuw je, Dudley, dat ik dit niet zal toestaan. Het kan mij volstrekt niet schelen wat je met haar doet — maar dat niet. Je moet met mij trouwen, of de gevolgen afwachten”.

Wagge's oog was precies op het kijkgat gericht. Het tooneel beneden in de bibliotheek was zoo duidelijk alsof hij in een loge zat, en toch keek hij door een opening in den muur zoo klein als een speldeprik. Sir Dudley stond op het haardkleedje. Mrs. Coningsby stond op twee meter afstand tegenover hem. Ze had haar bontmantel geopend en haar gebalde vuisten hingen recht neer. Uit haar houding sprak met moeite bedwongen woede.

„De gevolgen?” hoonde de meester van Beechwood. „Met welke gevolgen kan je mij dreigen, beste Ivy?”

Zij hief een van haar gebalde vuisten op.

„Ik zal je verklappen bij Scotland Yard”, antwoordde zij.

„Ik zal de politie vertellen van mijn broeders dagboek om te bewijzen hoe jij de bewijzen voor George Glenister's dood hebt vervalscht. Simon Trickey zal uit zijn graf opstaan om je aan te klagen”.

Sir Dudley's ruwe lach klonk luid en onbevreesd.

„Als Simon ooit weer voor den dag komt, zal hij het voor jou heel wat erger maken dan voor mij”, antwoordde hij. „Jij bent zeker niet in een positie om uit je glazen huisje met steenen te gooien, Ivy. Je onthulling omtrent die dosis vergift zou Scotland Yard veel meer interesseeren dan je onbevestigde verhalen uit Simons dagboek”.

Wagge dankte den hemel voor die uitvinding van de vroegere bouwheeren, die den abt in staat had gesteld te luisteren naar het gebabbel van zijn monniken. Ook kon hij elk hunner bewegingen zien en de uitdrukking van hun gelaat.

Een oogenblik scheen de vrouw verbluft door de woorden van den baronet. Zij sloeg haar hand aan haar keel. Zij haalde hijgend adem.

„Het kan mij niet schelen”, barstte zij weer uit. „Ik zou graag naar de galg gaan, als jij ook moest hangen. En het dagboek van Simon zal daar wel voor zorgen”.

„Maar je hebt Simons dagboek niet — tenminste zooals je zegt”, antwoordde Sir Dudley.

En toen liet hij zijn vijandige houding ietwat varen en vroeg vriendelijker:

„Zeg eens, Ivy, zouden wij dat niet wat zakelijker kunnen behandelen? Wij varen beiden in hetzelfde schuitje en jij bent er erger aan toe dan ik. Laten wij open kaart spelen. Ik geloof niet dat je dwaas genoeg was om Simons dagboek

te verbranden, dat je eenige werkelijke bedreiging voor mij is. Ik zal je er tien duizend pond voor geven”.

Wagge glimlachte terwijl hij dacht aan het dagboek dat in zijn bureau in de Yard was weggesloten, maar zijn glimlach verdween onmiddellijk door de wijze, waarop Mrs. Coningsby Sir Dudley's aanbod ontving. Zij deed twee stappen naar voren en sloeg hem in zijn gezicht.

„Jij ellendeling — te gelooven dat het mij om je geld te doen is”, gilte zij. „Je moet mijn voorwaarden aannemen, of ik klaag je aan”.

Sir Dudley haalde zijn schouders op, liep naar de tafel, waar Hinkley de whiskey-flesch had neergezet en schonk zich een glas vol in.

„Als dat jouw ultimatum is, dan heb je hier het mijne”, zei hij kalm. „Zoodra je erop uitgaat om mij aan te klagen, zal ik je aanklagen van moord op Simon. Er zal een bevel tot opgraving komen en de maag van ouwen Simon en de scheikundige van de rechtbank zullen gauw een eind maken aan je brutaliteit, jonge dame”.

Wagge glimlachte bij het idee, dat die aanklacht al zoo goed als ingediend was — toen hij eensklaps buiten voor een van de openslaande ramen in de bibliotheek iets zag, dat hem de grootste verrassing van zijn leven bezorgde. Al de bewijzen, gedurende de laatste tien minuten bijeengebracht, vielen als een kaartenhuis in elkaar.

Want buiten, voor het raam, met zijn visch-oogen kijkend door de ruit in de bibliotheek, stond de man wiens opgegraven maag zou verklaren dat Mrs. Coningsby zijn moordenares was.

Mr. Simon Trickey zag er niet naar uit alsof hij heel diep begraven was geweest, tenzij het was in de hoeken van een ge'agkamer. Zijn neus was misschien wat rooder en zijn geru't pak hing misschien wat lossier om zijn lijf, dan toen Wagge hem de laatste maal gezien had. Maar het leed geen twijfel dat hij heel erg levend was en veel belangstelling toonde in het paar in de bibliotheek.

Wagge vestigde zijn heele aandacht op de twee menschen. Mrs. Coningsby stond met haar rug naar het raam en tenzij zij zich omkeerde, kon zij de verschijning buiten niet zien, maar Sir Dudley, die tegenover haar stond, behoefde slechts zijn oogen op te slaan om te kijken in het kwaadaardige gezicht van zijn vroegeren klerk.

En dat gebeurde. Toen hij zijn glas neerzette moest de baronet zich even naar het raam keeren en de detective, die hem als een kat beloerde, zag door den blik van verbluft afgrijzen, dat hij Trickey had herkend. Wagge kon zich nauwelijks bedwingen. Zou Sir Dudley naar het raam snellen, het open gooien en een verklaring vragen van den verloopen brandschatter, die zoo geheimzinnig uit den dood was opgestaan — of zou hij zijn ontdekking verbergen voor de vrouw, die op de een of andere wijze er niet in geslaagd was den man daar buiten de noodlottige dosis toe te dienen?

Vijf seconden later richtte Sir Dudley zich met volmaakte kalmte tot de vrouw en sprak haar toe op de eenige wijze waardoor hij zijn macht over haar niet verloor.

„Nu”, sprak hij, „hoe staat het ermee, Ivy?”

(Wordt vervolgd).

ALS 'T AVOND WORDT.

Als 't avond wordt en de geruchten suizen
In stervensleed, als alles, alles zwijgt
En 't is zoo stil . . . . zoo stil . . . . dat slechts het winde-
[ruischen

Zich hooren doet . . . . de maan in zilver stijgt,

Als sterren lichten aan den hoogen hemel
En alles ademt diepe, diepe rust,
Dan worden bij het zachte lichtgefemel
De smarten van den dag in sluimering gesust.

Dan daalt een diepe rust van uit de lichte luchten
Dan stralen sterren met een zachten glans
En ruischt de wind als mijmerend gedicht . . . .

Dan doet een stille stem de dagverlangens vluchten
En wiekt de ziel met zwevende cadans
Vér van de wereld, naar het eeuwig Licht.

G. L.

Foto C. Steenbergh.

DE OUD-KATHOLIEKE KERK AAN DEN N. BINNENWEG TE ROTTERDAM. GEZICHT OP HET ALTAAR.

DE OUD-KATHOLIEKE KERK AAN DEN N. BINNENWEG TE ROTTERDAM.

DE Oud-Katholieke gemeente te Rotterdam bezat langen tijd twee kerken, die vlak bij elkaar stonden en beide haar ingang hadden in de Lange Torenstraat. Toen een er van, de zogenaamde Paradijkskerk, gewijd aan de heiligen Petrus en Paulus, in 1908 zeer bouwvallig bleek te zijn en haar behoud belangrijke financiële offers zou kosten, was het spoedig duidelijk, dat het kerkbestuur daartoe niet zou overgaan. Immers reeds lang bestond de behoefte aan een kerkgebouw in een ander, minder centraal gelegen gedeelte der stad, en aangezien de buurt, waarin de oude kerk stond, bovendien weinig aantrekkelijks had, integendeel door haar ietwat beruchte omgeving allerlei bezwaren meebracht voor kerkgangers en pastoriebewoners, aarzelde het kerkbestuur niet lang een terrein, gelegen aan den N. Binnenweg tegenover het weiland van Hoboken, aan te koopen en dit tot kerkbouw te bestemmen. — Bouwmeester der nieuwe kerk, die 30 Juni 1908 werd ingewijd, is de heer P. A. Weeldenburg. ☞ Uit de oude kerk, die tal van kunstschaten bevatte, is alles meegenomen, wat in de nieuwe kerk dienst kon doen. Behalve het orgel en het in het midden der gaanderij ervoor geplaatste groote mooie Davids beeld, zijn daaruit overgebracht: de preekstoel, de communiebank, een prachtige marmeren doopvont en het altaar met den geheelen opstand, waarvan de beide fraai gesneden houten reliefs op blz. 210 en 211 gereproduceerd zijn. Alleen is in plaats van het oude, door D. van Nijmegen geschilderde altaarstuk, dat onherstelbaar beschadigd was, een nieuw gekomen. Het hout van de kerkebanken is gebruikt om de lambrizeering te completeeren. Het plafond echter is nieuw; het is een zooveel mogelijk zuivere, vergroote navolging van dat in de oude kerk. — Het mozaïekwerk boven aan den voorgevel, blauw met goud, dat Jezus voorstelt, de kinderen zegenend, is geleverd door Facchina te Parijs naar een ont-

werp van Privat Lievemont te Brussel. ☞ Het lot van de oude kerk is nog eenigen tijd hangende gebleven; het kerkbestuur deed een zwakke poging om het gebouw in stand te houden, door de overdrachtsvoorwaarden iets gunstiger te stellen bij behoud dan bij afbraak, doch het heeft niet mogen baten; nadat de kerk eenige jaren verweesd en verlaten leeg heeft gestaan, is zij ten slotte in handen van den slooper gevallen. Zij was gebouwd van 1718—1719. Hoe zij er uitzag, beschrijft ons Van Reyn in bijzonderheden in zijn geschiedkundige beschrijving der stad Rotterdam I, 387—391. Toen haar lot nog niet beslist was, heeft ook Dr. Jan Kalf getracht haar te redden door à la De Stuers in 't honderd een bestemming voor haar te zoeken, in een opstel in „Het huis oud en nieuw”, van 1908. Van die gelegenheid maakte hij gebruik om eenige van de vele fraaie voorwerpen uit het bezit der kerk, waaronder de merkwaardige verguldsilveren knop van een bisschopsstaf uit de 16e eeuw, daarbij af te beelden. Wie daarvan meer wil weten, zij naar dat opstel verwezen.

Dr. E. WIERSUM.

DE ZOON.

I.

MEVROUW Ligier was dien dag, die een belangrijke datum in haar leven van weduwe en moeder zou beteekenen, zeer ontroerd wakker geworden. Het was precies twee jaar geleden, dat zij op drie-entertigjarige leeftijd haar man verloor, die heel jong door een acute pleuris uit een veelbelovende advocaten-carrière werd weggerukt. Zes weken geleden had een gymnasiumvriend van den overledene, Georges Foucault, eveneens advocaat en z'n mededinger aan de balie, maar een broederlijke mededinger,

tegen de jonge vrouw durven zeggen: — „Mevrouw, ik heb al sinds lang een gevoel voor u, dat ik eerst recht begrepen heb na den dood van onzen armen Pierre en toen u vrij werdt . . . Ik meen, dat ik u m'n achting, m'n vereering voor u, niet alleen door m'n stilzwijgen van toen, maar ook daarna bewezen heb. Om u, ik kan het u nu wel bekennen, heb ik niets in m'n leven willen brengen. U heeft, op uw leeftijd, het recht, den plicht bijna, het uwe opnieuw te beginnen. Het is geen ontrouw worden aan het verleden als men het verleden als zoodanig behandelt met 'n diepgevoelde piëteit, die niet verhindert het heden te aanvaarden en in de toekomst te zien . . . Mag ik hopen, Mevrouw, dat u, als u ooit moogt besluiten 'n nieuw leven te beginnen, eraan zult denken, dat u in uw nabijheid een toegewijden, oprechten vriend heeft, wiens zoetste droom het zou zijn zich geheel aan u te mogen wijden? . . . O Mevrouw, ik heb u lief! . . . Het is de eerste keer, dat ik m'n gevoel voor u uitspreek . . . U heeft maar één woord te zeggen en het zal de laatste keer zijn . . . Maar zeg het niet zonder nagedacht te hebben . . . Een oprechte genegenheid, zooals ik die u toedraag, is toch iets waard . . . Wijs die niet dadelijk af . . .”

„M'n leven opnieuw beginnen? . . .” had Mevrouw Ligier met bevende stem en neergeslagen blik geantwoord. Het aanzoek van Foucault had haar tot in het diepst van haar ziel ontroerd. Ze wilde er niet regelrecht op antwoorden, daar zij niet in staat was dat woord van weigering uit te spreken, waarvan hij de bedreiging juist afgewend had, evenmin het „ja” uit te spreken, dat hij oogenblikkelijk, van de eerste minuut af, afsmeekte. — „M'n leven opnieuw beginnen?” had ze herhaald. Toen had ze hem met een rechten en toch reeds droevigen blik aangezien en gezegd: „Maar m'n leven is niet weer over te doen! . . . U sprak van recht, van plicht . . . Ik ken maar één recht: dat mijn kinderen op mij hebben; één plicht, dien ik jegens hen heb.”

— „Maar weet u dan niet, dat ik ook van uw drie kinderen houd?” had Foucault geantwoord. „En wie zou beter hun vader kunnen vervangen dan de jeugdvriend, die hem het best gekend heeft, die het best z'n opvattingen, z'n smaak kent en weet, wat hij voor z'n dochttertje en z'n zoons gewenscht zou hebben? . . . Voel je dat zelf niet, Catherine?”

Openbaarde de zichtbare ontroering van Mevrouw Ligier de stille instemming van haar hart, dat hij haar noemde bij dien voornaam, waarin al z'n eerbied en z'n liefde klonken? Met beide handen had hij haar bevende handen gegrepen, die zich niet teruggetrokken hadden, en z'n toon was nog teederder, nog hartstochtelijker geweest om te smeeken: „Wil je me toestaan dien vader te vervangen? Wil je mijn vrouw worden? . . .”

„Laat me! . . .” had ze gezucht, terwijl ze

ditmaal de kracht vond om zich los te maken. En smartelijk had ze eraan toe gevoegd: „Zeg me niets meer . . . U heeft me te veel pijn gedaan met te spreken . . . Ik weet het niet meer. Ik begrijp niet meer. Ik zie niet helder meer in me . . . Wees er niet boos om,” had ze gezegd, ontsteld door de uitdrukking in Foucault's gezicht. „Ik doe u verdriet. Ik kan het niet helpen. Ik herhaal u, dat ik mezelf op 't oogenblik niet begrijp . . . Later zullen we erop terugkomen . . . Nu kan ik niet! . . .” — „Ik zal zoo lang op uw antwoord blijven wachten, als u wilt,” had Georges geantwoord. Toen, terwijl hij al dadelijk z'n belofte niet nakwam en die kleine vingers, wier koortsig beven een bekentenis was, in de zijne nam, had hij gezegd, met dat teeder aandringen van minnaars, die raden, dat hun vermetelheid niet mishaght: — „Als u niet nu al „neen” zegt, ziet u dus wel een mogelijkheid om „ja” te antwoorden. Dan aarzelt u dus . . . Die aarzeling is mij aan één kant heel zoet. In onzekerheid zijn is hopen . . . Aan den anderen kant is het heel hard. In onzekerheid zijn is ook vreezen, en als men niet heel jong meer is, doet vreezen het hart veel lijden!” . . .

⊗ Bij deze woorden had hij op z'n nog bruinen slaap gewezen. Z'n veertigste jaar vlocht er reeds eenige zilveren draden in en Mevrouw Ligier had in z'n zwarte oogen het heftig verwijt kunnen lezen van den man, die z'n deel geluk hier beneden begint te meten en weet, dat verloren vreugden niet vervangen kunnen worden. — „Ja,” had hij verder gezegd, „ik zal op dat antwoord wachten, zoolang u maar wilt. Maar dat wachten zal mij hard vallen. Het zou 'n barmhartigheid zijn een limiet te stellen voor die marteling. Ik zal de kracht hebben alles te verdragen, als ik een bepaalden datum voor oogen heb, een punt waar ik heen kan gaan, terwijl ik mezelf zal zeggen: Op dien dag zal ik het weten . . . Catherine, kies zelf dien datum. Hij mag zoo ver zijn als u maar wilt. Ik beloof u tot dan niet meer te spreken

Foto C. Steenbergh.

DE OUD-KATHOLIEKE KERK AAN DEN
N. BINNENWEG TE ROTTERDAM.

Foto C. Steenbergh.

DE OUD-KATHOLIEKE KERK AAN DEN BINNENWEG TE ROTTERDAM.
COMMUNIEBANK.

over dit plan, dat evenwel m'n eenige gedachte zal zijn . . . U ziet hoe onderworpen ik ben . . . Wees goed voor mij . . . Noem mij een datum. Wanneer zult u mij antwoorden?" — „Welnu!" had Mevrouw Ligier gestameld, „als m'n rouwtijd om is, heelemaal. Dan zal ik u antwoorden . . . Niet eer, en daar u zegt, dat u mij liefheeft, houd dan ook uw woord en dadelijk, zooals ik 't mijne zal houden . . . Houd niet langer aan . . .” ☞ Foucault had begrepen, dat ze oprecht was: oprecht in die belofte hem te antwoorden, oprecht in haar berouw dat zij zich overgaf aan toekomstdroom, terwijl ze maar in den spiegel had te kijken om door het zwart van haar toilet dadelijk het verleden wakker te roepen. Hij had dus gehoorzaamd aan deze smeekbede, niet zonder beproefd te hebben ieder misverstand weg te nemen door 'n datum te noemen. — „Dat zal dan over zes weken zijn, den 16en April," had hij gezegd. ☞ Catherine had toegegeven en er was 'n stilte tusschen hen ontstaan. 't Was op den 15en April, twee-en-twintig maanden tevoren, dat Pierre Ligier door den dood weggenomen was. Den zeventienden had de begrafenis plaats gehad en had de kist diezelfde woning verlaten. De minnaar had niet kunnen nalaten in gedachte een berekening te maken, waarvan hij de wreedheid had gevoeld, zoodra die woorden hem ontvallen waren. Een dergelijk gevoel had ook de weduwe aangegrepen. Helaas! voortgaan met leven is altijd al eenigszins de dooden verloochenen. Ik ben toch je vriend geweest? Jij bent toch mijn vrouw geweest? . . . Die klacht had de schim van den echtgenoot, die door het onbewust wreede herinneren aan z'n sterfdag plotseling opgeroepen werd, kunnen uiteten als 'n verwijt aan deze twee wezens, die zoo trouw waren geweest zolang hij geleefd had. Hij leefde niet meer en nu had de ander woorden van liefde gesproken en zij had ze aangehoord, 'n wensch, die zeker vervuld mocht worden. Dan zou de afwezige nog afweziger zijn, nog dieper in het onherroepelijk niet zinken. ☞ De zes weken waren om en die impressie van een schim, die plotseling verzezen was tusschen den vroegeren vriend en de vroegere echtgenoot, was hun tête-à-tête, dat bijna dagelijks plaats vond, niet meer komen verstoren. Georges was zoo voorzichtig geweest zich nooit meer de minste toespeling op dat plechtige onderhoud noch op z'n dierbaren wensch te veroorloven. Hij was zoo fijngevoelig geweest tegen den vijftienden April Parijs te verlaten, zoodat Mevrouw Ligier de vrome plichten, die door dien verjaardag aan de nagedachtenis van den vader van haar kinderen opgelegd werden, had kunnen vervullen, zonder dat eenig berouw zich mengde in haar ontroering, die reeds zoozeer verschilde van het verdriet na de catastrophe! Den zestienden was er een briefje van Foucault gekomen, dat z'n terugkomst en z'n bezoek voor den volgende dag aankondigde. Catherine had die bescheiden boodschap gelezen en herlezen. Tusschen de regels in hadden haar zachte, blauwe oogen een nieuwe smeekbede gelezen, steeds zoo vol respect en zoo dringend. Ze had met 'n onwillekeurige beweging, die haar zelf verrast had, het papier, dat het handschrift deed leven als een persoon, aan haar lippen gebracht. Hardop had ze gezegd: — Ja. Het zal „ja" zijn. 't Is „ja". ☞ Waarom werd ze dan dien morgen van den zeventienden zoo bang, zoo bevend wakker? Wat was er dan gebeurd tusschen het oogenblik, dat ze haar mond op het briefje van Foucault drukte en het oogenblik, waarop ze, met haar elleboog op het hoofdkussen, met doffe oogen, waarin de blijde vlam der hoop niet meer schitterde, voor zich uit zat te staren? Toen haar kamenier de gordijnen en de luiken geopend had, was een zee van vroolijk licht de

Foto C. Steenbergh.

DE OUD-KATHOLIEKE KERK AAN DEN N. BINNENWEG TE ROTTERDAM.
RELIEF IN HET ALTAAR, VOORSTELLEND DE KORENOOGST.

woning binnengestroomd. Ze stond aan de Rue Vaneau en de ramen zagen uit op dien onmetelijken tuin van de Oostenrijksche ambassade, die zich uitstrekt van de Rue de Varrenne tot aan de Rue de Babylone. Het blauw van den hemel schitterde. De vogels zongen. Het terugkeerende voorjaar harmonieerde zoo goed met de situatie van de jonge vrouw, dat het scheen of haar geheele wezen moest opvroolijken! Zelfs de lichte japon, die het kamermeisje had gebracht, noodde haar tot blijde gedachten. Waarom werd haar gezicht steeds somberder, naarmate de wijzer van de pendule verder ging? Waarom bleef ze peinzen in plaats van op te staan, alsof ze angst had voor wat die dag haar voor verschrikkelijks en onbekends zou brengen? . . . . .

II.

☞ Toen Mevrouw Ligier over haar plichten tegenover haar kinderen had gesproken, had ze niet alles gezegd tegen den man, die haar zoo teeder en zoo ernstig vroeg hun een vader te mogen zijn. Ze had hem niet bekend, dat een van die kinderen, de oudste, Charles, sinds maanden de oorzaak was van een vrees, die bijna grensde aan smart. Nooit hadden de zoon en de moeder ook maar een enkel woord gewisseld over Georges Foucault. Deze tutoyeerde dien grooten jongen, dien hij had zien geboren worden, zooals hij het kleine broertje René en het zusje Hélène tutoyeerde. Maar, terwijl de vijf jaren van het jongetje en de tien jaren aan het meisje die ge-

negenheid vanden vriend van den gestorven vader beantwoordden met ongedwongen sympathie, waarin geen plaats was voor eenig wantrouwen, hielden de zestien jaren van Charles iets geslotens en vijandigs, wat Foucault niet scheen te bemerken. Integendeel, den laatsten tijd was z'n vriendelijke zorg voor dien zwijgzamen, bleeken jongen steeds toegenomen. Mevrouw Ligier had die houding van Georges tegenover haar zoon wel opgemerkt. Ze was er hem dankbaar voor geweest, maar zag er een teken te meer in, dat haar instinct haar niet bedroeg; en op dien blijden Aprilmorgen, den dag van haar verloving, die in haar gedachte reeds zeker was, was het gesprek, dat ze in zichzelf hield, niets dan een herhaling van diezelfde gedachte: hoe zou ze dat huwelijk met Foucault aan haar zoon meedeelen? — Ik had in deze zes weken met hem moeten spreken, hem moeten polsen . . . Ik kon het niet . . . In zijn bijzijn, net als vroeger met z'n vader, op wien hij zoo lijkt, voel ik me niet bij machte, verlamd . . . Toch heeft Georges gelijk. — Dat ze dien man zoo noemde in haar hart, was wel het bewijs, dat ze hem liefhad. Ja. Ze had hem lief, helaas met zoo'n halve liefde, die de smartelijkste kan zijn. Ze heeft genoeg kracht om het vechten ertegen tot een marteling te maken en niet genoeg om alles voor haar te doen wijken. En ze vervolgde: — Ja. Georges heeft gelijk. Ik heb het recht een nieuw leven te beginnen. Ik ontnem niets aan hem, die niet meer is. Ik ontnem niets immers van hen houdt . . . De twee kleintjes zullen dat heel natuurlijk voelen. Charles ook, als hij nagedacht zal hebben. Op het oogenblik zal hij niet willen toegeven, zooals alle jonge menschen, die meenen, dat men het verleden kan vasthouden. Dat kan niet . . . O, ik had gisteren met hem moeten spreken . . . Maar toen waren we naar het kerkhof geweest. We hadden pas bloemen op het graf van z'n vader gelegd. Wat hield hij van hem! . . . Ja, hij is een man geworden, ineens, als door een wonder . . . ☞ In 'n ondeelbaar oogenblik zag ze in haar herinnering het bed, waarop haar gestorven

ver haar zoon wel opgemerkt. Ze was er hem dankbaar voor geweest, maar zag er een teken te meer in, dat haar instinct haar niet bedroeg; en op dien blijden Aprilmorgen, den dag van haar verloving, die in haar gedachte reeds zeker was, was het gesprek, dat ze in zichzelf hield, niets dan een herhaling van diezelfde gedachte: hoe zou ze dat huwelijk met Foucault aan haar zoon meedeelen? — Ik had in deze zes weken met hem moeten spreken, hem moeten polsen . . . Ik kon het niet . . . In zijn bijzijn, net als vroeger met z'n vader, op wien hij zoo lijkt, voel ik me niet bij machte, verlamd . . . Toch heeft Georges gelijk. — Dat ze dien man zoo noemde in haar hart, was wel het bewijs, dat ze hem liefhad. Ja. Ze had hem lief, helaas met zoo'n halve liefde, die de smartelijkste kan zijn. Ze heeft genoeg kracht om het vechten ertegen tot een marteling te maken en niet genoeg om alles voor haar te doen wijken. En ze vervolgde: — Ja. Georges heeft gelijk. Ik heb het recht een nieuw leven te beginnen. Ik ontnem niets aan hem, die niet meer is. Ik ontnem niets immers van hen houdt . . . De twee kleintjes zullen dat heel natuurlijk voelen. Charles ook, als hij nagedacht zal hebben. Op het oogenblik zal hij niet willen toegeven, zooals alle jonge menschen, die meenen, dat men het verleden kan vasthouden. Dat kan niet . . . O, ik had gisteren met hem moeten spreken . . . Maar toen waren we naar het kerkhof geweest. We hadden pas bloemen op het graf van z'n vader gelegd. Wat hield hij van hem! . . . Ja, hij is een man geworden, ineens, als door een wonder . . . ☞ In 'n ondeelbaar oogenblik zag ze in haar herinnering het bed, waarop haar gestorven

man lag. Ze zou de deur maar hebben te openen om het in werkelijkheid te zien in de kamer, die in de hare uitkwam. Ze zag weer den oudsten zoon ernaast staan, met de handjes van de twee andere weesjes in de zijne. In z'n jeugdig voorhoofd groefde zich een rimpel, die in die twee jaren niet meer verdwenen was. Een vastberadenheid had zich vastgelegd om z'n vroegtijdig ernstigen mond, die nooit meer dien zorgeloozen lach gekend had, die het gelukkige voorrecht is van zijn leeftijd. Zeker had hij bij dat doodsbed een gelofte gedaan, die zijn ijver voor z'n huiswerk, de zichtbare inspanning voor z'n werk verklaarde. In de klasse, die hij op 't gymnasium Saint-Louis volgde, was z'n rangnummer van maand tot maand gestegen. Hij was nu onder de allereersten. Zonder eenigen twijfel had hij de verplichting op zich genomen den beschermer, die heengegaan was, te vervangen voor de zijnen, het hoofd te zijn van het vaderlooze gezin. Hoe zou de moeder niet getroffen geweest zijn door dien naïeven huiseijken roman, dien ze in haar kind raadde? Hoe zou de vrouw, die van plan was een ander hoofd aan dat gezin te geven, niet angstig geworden zijn bij de herinnering aan dat mannelijke vuur van den eerstgeborene? En op het oogenblik van de uiterste beslissing, streed ze tegen dien angst . . .

— Waarom zou het komen van een rechtschapen man in ons huis in strijd zijn met dat besluit van Charles, als hij het werkelijk genomen heeft? Als hij zoo vurig wenscht iemand te worden, is dat in het belang van z'n broer en zusje. Hij voelt dus zelf, dat zij iemand noodig hebben. Dien iemand geef ik hun, door Georges hun tweede vader te laten worden . . . . .

Waarom zoo te aarzelen . . . . . Straks, als hij van 't gymnasium thuiskomt, zal hij me, zooals elken morgen, een kus willen geven. Dan zal ik met hem praten. Ik neem me heilig voor met hem te praten . . . . . De tijd was onder dat gepeins verdergegaan en de wijzer stond bijna op tien uur. Nog vijf-tig minuten en Charles, die om half elf uit het gymnasium kwam, zou thuiskomen. Nog vier uur en Georges Foucault zou op zijn beurt verschijnen. Zooals het wel meer voorkomt in die oogenblikken van innerlijken strijd, wanneer het nemen van nog zoo'n klein besluit zeer veel tijd kost, schaamde Mevrouw Ligier zich over haar luiheid. Ze begon zich met zooveel spoed met haar toilet bezig te houden, alsof ze ertoe gedwongen was door een dringenden plicht. Juist was ze klaar met den ketting, waaraan haar horloge zat, om haar hals, en haar armbanden, die ze in twee jaar niet gedragen had, om haar polsen te doen, toen een klopp op de deur haar hart deed bonzen bij het hooren, dat hij, dien ze niet kon nalaten als een rechter te beschouwen, thuis was gekomen. En toch was zij niet schuldig! . . . . . 't Was inderdaad Charles, die een seconde, als verschrikt, met de deur open bleef staan in plaats van binnen te komen. — „Wat is er?“ vroeg ze angstig bij het zien van de plotseling veranderde uitdrukking van z'n gezicht. „Niets.“ antwoordde hij. „Ik was verbaasd, op 't moment . . . . . Ik ben zoo gewoon u in het zwart te zien . . . . . Maar, 't is waar . . . . . Onze rouw is om . . . . .“ Onwillekeurig bekeek de moeder zich in den grooten spiegel. Ze zag haar zacht, lichtgrijs silhouet, dat zoo goed harmonieerde met haar blond haar, en als contrast het steeds streng sombere pak van den gymnasiast. Haar stem trilde, toen ze hem antwoordde om het gesprek dadelijk een andere wending te geven: — „Ben je tevreden over je leeraar vanmorgen? Hoe was je werk?“ . . . . . En zacht zei ze bij zichzelf: — Ik zal nog even wachten. Hij was te ontroerd mij zoo te zien . . . . . Na den lunch is het nog tijd . . . . .

(Slot volgt).

PAUL BOURGET.

GIEREN.

V E L E trouwe lezers van „Buiten“, wien het als natuurminnaars een genot is, in een onzer beide groote diergaarden rond te dolen, ten einde zich te vergasten aan de vormverscheidenheid en kleurenpracht harer uit zoovele landstrecken bijeengebrachte levende have, en die er tevens behagen in scheppen, indrukken aangaande de gedragingen der dieren op te doen, voor zoover hunne gevangenschap zulks toelaat, zullen een gevoel van walging niet kunnen onderdrukken, wanneer zij op hunne wandeling bij het verblijf der groote Roofvogels zijn aangeland. Het zijn onder de koningen van het luchtruim de Gieren, die deze gewaarwording bij hen te voorschijn roepen. Terwijl de bezoeker de trotsche arendengestalte doorgaans op de hoogste takken van het tot zitplaats dienend, armzalig boomoverblijfsel ontwaart, ziet hij de Gieren niet zelden op den bodem bezig, van de paarden- of runderbeenderen het in verregaanden staat van ontbinding verkeerend, vuil donkerrood getinte vleesch los te trekken en met smaak te verorberen. Wordt het hem hier duidelijk, dat Gieren als opruimers van lijken in de natuur nuttig werkzaam zijn, tevens begrijpt hij, waarom in sommige streken de Gier als onbezoldigd vuilnisman door de wet beschermd wordt. De zwarte Aasgieren (*Catharista atrata*) behooren zelfs tot het stadsbeeld van Suriname's hoofdstad, Paramaribo, waar deze

op raven gelijkende vogels, dicht opeengedrongen in lange rijen op de daken zich neêrzetten, ieder oogenblik gereed om neêr te storten op hetgeen zij met hun uitmuntend gezicht van hun gading ontdekken. Vooral de omgeving van de overdekte markt is er het schouwtooneel dezer nuttige opruimers. Geen wonder, dat, waar de stadsreiniging er nog zeer primitief is, op het dooden van een „stinkvogel“, zooals de Gieren

er genoemd worden, een flinke boete gesteld is. — Ook elders in Amerika worden deze kringelverslinders op hoogen prijs gesteld, ja, op Cuba ging men eertijds zoover, den dooder van een Gier met den kerkban te straffen. Nergens is de plaats, die de Gier in de samenleving inneemt, van zóó luguberen aard als bij de vuuraanbiddende Parsen van Perzië, die aarde, water en vuur als heilig beschouwen en aan deze hunne dooden, wier stoffelijk overschot zij als onrein beschouwen, dus niet mogen toevertrouwen. De lijken worden daarom naar lage torens gebracht (Torens des Zwijgens), waarbinnen zij op stellages worden neêrgelegd, ten prooi aan de tallooze, wachtende Gieren, die er spoedig raad mede weten, want binnen een half uur is van het lijk niets anders dan het schoone geraamte overgebleven. Niet moeilijk is het, zelfs bij een vluchtige beschouwing van het Gierenlichaam, verband te ontdekken tusschen den bouw en de afstootende leefwijze dezer vogels. Bij eene vergelijking met arenden en valken valt het dadelijk op, dat, hoewel de pooten krachtig zijn, de nagels den naam van klauwen niet verdienen, daar deze eer aan de graafnagels der hoenders doen denken. Daar de Gieren zelden levende dieren aanvallen en hun voedsel dus onbeweeglijk vinden liggen, hebben zij de klauwen voor het bemachtigen van den prooi niet noodig. De naam Roofvogels is dan ook op hen weinig toepasselijk en sedert lang heeft men de opvatting der vroegere dierkundigen, die de Gieren aan het hoofd der Roofvogels plaatsden, verlaten en wordt de voorrang nu algemeen aan de Arenden en Valken toegekend, wier verstandelijke vermogens zich, tengevolge van den voortdurenden strijd om le-

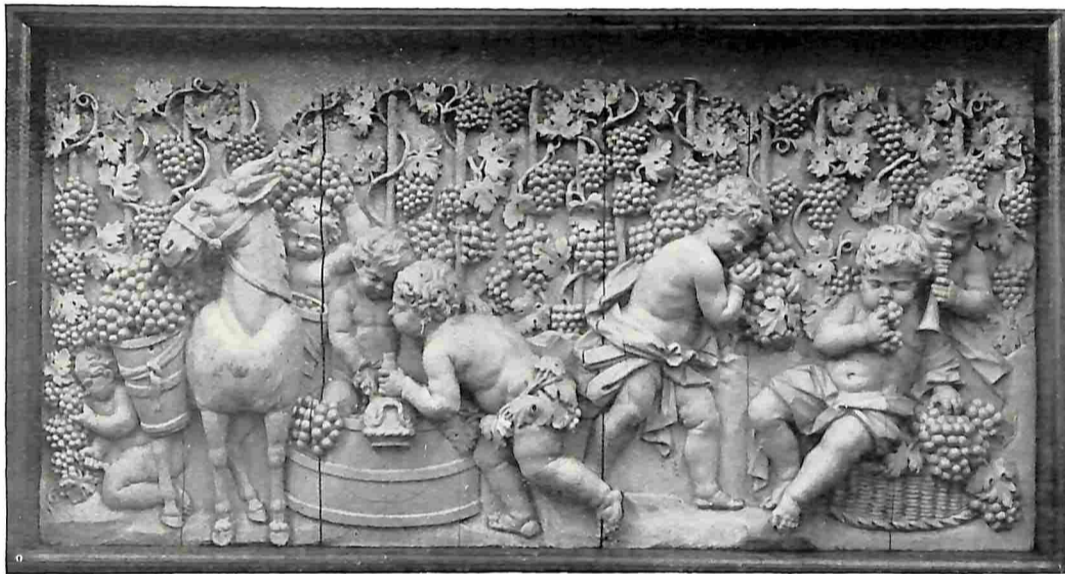

Foto C. Steenbergh.

DE OUD-KATHOLIEKE KERK AAN DEN N. BINNENWEG TE ROTTERDAM,
RELIEF IN HET ALTAAR, VOORSTELLEND DE WIJNOOGST.

vende dieren te bemachtigen, veel hooger ontwikkeld hebben. ☒ Het spreekt van zelf, dat de Gieren voor het „aansnijden” van het aas, dat veelal uit de lijken van groote dieren bestaat, een daartoe ingerichten snavel hebben. Ziet bijv. eens op onderstaande afbeelding dit in de lengte gerekte, in een scherpe punt omgebogen en van scherpe kanten voorziene hooge orgaan, dat voor het doorboren van de harde, dikke lederhuid en voor het ontvleezen zoo uitmuntend is ingericht. De kleinere soorten, wier snavel zooveel minder krachtig is, moeten dan ook geduldig afwachten, totdat de voorsnijders, de sterkgebekten, bij het aas zijn aangekomen, die met enkele snavelhouwen spoedig tot in de buikholte zijn doorgedrongen. ☒ Behoeft men er zich nu over te verwonderen, dat de hals dezer voorsnijders lang en, evenals de kop, kaal is of slechts met kleine borstelige veertjes bedekt, en dat soorten, die, zooals de Lammergier, bij voorkeur levende dieren eten, een korte bevederde hals hebben? Ook voor den eenvoudigen natuurmensch, die de dieren in hun doen en laten op hun duimpje kent, zijn deze eigenschappen der Gieren niet onopgemerkt gebleven. De Indianen van Guyana, die in hunne mondelinge overleveringen ook Gieren niet zelden laten optreden, hebben het in een hunner belangwekkende vertellingen, wanneer zij over den snavel spreken, over hun mes, dat bij den Koningsgier zooveel scherper is dan bij de kleinere stinkvogels. ☒ Hoe ontdekken deze kringverslinders nu een buit; door het reuk- of door het gezichtsorgaan? Men zou zoo denken, dat het reukorgaan hen daarbij zou leiden. Toch is zulks niet het geval; want een door een dun laagje aarde bedekt kring ont-snapt aan hun aandacht en uit alle windstreken komen zij er op aan. Het is met hun scherp ziend oog, ontwikkeld als bij geen anderen vogel, dat zij op een ongelooftelijk verren afstand een lekker hapje kunnen ontdekken. ☒ Bij de Gieren kan men echter zelden van een immer voorzienen disch spreken, daar de doode lichamen zelden voor hen maar zoo voor het aanvallen liggen. Groote afstanden zullen zij dan ook moeten kunnen doorvliegen, om hun honger te kunnen stillen, waartoe hunne enorme vleugels, die het mogelijk maken, hoog in de lucht, lang achtereen, zonder wiekslag te kunnen blijven rondzweven, hun goed van pas komen. Dat de Gier, als symbool van kracht en majesteit, voor beeldhouwers, die onder de rijke dierenwereld gaarne hunne modellen kiezen, een aantrekkelijk object is (Altorf), is niet te verwonderen. De meesten zullen het schouwspel, dat zich bij een cadaver afspeelt, weinig verheffend noemen en er met afschuw de oogen van afwenden. Ook hier hangt het weér af, van welk standpunt men het beschouwt; want voor den natuuronderzoeker, die het aantrekkelijk dierenleven tot het onderwerp zijner studiën maakt, zal juist de strijd om het bestaan, die hij hier in een zijner felste uitingen voor zich ziet, een ongemeene bekoring schenken. ☒ Meerdere waarnemers van erkende vermaardheid hebben het Gierengewemel bij een groot zoogdiercadaver zelfs een der boeiendste tafereelen genoemd, die het dierenleven in de tropen te aanschouwen geeft. De natuuronderzoeker, die in een Afrikaansche steppe op de jacht is, zal, wanneer hij zich, na een gedood zoogdier voor zijn verzameling van de huid ontdaan te hebben, verdekt opstelt, van dit schouwspel kunnen genieten, en met verschillende Gier-soorten en met een aantal andere aasverslindende vogels, waaraan dit gebied zoo rijk is, kennis kunnen maken. ☒ Uit alle windstreken ziet hij de hongerige dieren op den buit afkomen en sommige soorten in zóo grooten getale uit het luchtruim neêrstrijken of neêrvallen, dat het hem toeschijnt, alsof een wolk zich in een donkere vogelmassa over het kleine plekje aarde ontlast. Het suizende geluid der omlaag stordende Gieren is dan zelfs nog op een aanzienlijken afstand te

hooren. ☒ Reeds bij het villen van het gedoode dier zweven een aantal exemplaren van den in Afrika alomtegenwoordigen op afval azende *Milaan*, een tot de familie der Valken behorende Wouwsort (*Milvus aegypticus* Gmell.) begeerig rond, wetende, dat in de hitte van den strijd, die hier te wachten staat, hun nu en dan een brokje zal worden toegeworpen, dat zij met hun kleinen, een weinig gebogen snavel kunnen opvangen. Maar nauwelijks is voor de Gieren de baan vrij, of de kleinere Aasgieren (*Neophron percnopterus* L.), die evenals de Milaan overal in Afrika verschijnen, waar hun hulp noodig is, om ongerechtigheden, als uitwerpselen van menschen en dieren en allerlei dierlijken afval op te ruimen, dalen uit het luchtruim neêr en beginnen met hun oranje-gelen, in een scherpe punt omgebogen snavel aan het vleesch te plukken, de oogen uit te pikken en, wanneer de buikholte blootligt, de darmen uit elkaâr te trekken. Zij maken echter eerbiedig plaats, wanneer de grootere soorten, zooals de Gansgier (*Gyps fulvus* Gmel.), de Sperwegier (*Gyps rüppelli* Brehm.) en de reusachtige Oorgier (*Otogyps auricularis* Daud.) suizend of fluitend omlaag storten. ☒ Sommige soorten laten zich zonder wiekslag uit enorme hoogte neêrvallen,

GANSGIER, AFRIKA.

om eerst kort bij den bodem de machtige vleugels uit te spreiden en de pooten voorwaarts uit te strekken, ten einde de kracht van den val te breken. Anderen, zooals de genoemde Gansgier en de Sperwegier, zweven met de lichte van een Valk, onder herhaalde zwenkingen, op het aardrijk neêr. Zelden laten zij zich dadelijk op het cadaver vallen, maar doorgaans bereiken zij den bodem eerst op een afstand, om daarna met een huppelenden, zwaren gang begeerig op den buit aan te vallen. ☒ Nu begint een strijd tusschen de verschillende soorten, die, volgens waarnemers, als Brehm en Schillings, alle beschrijving te boven gaat. Zulks is te begrijpen, daar velen zich in korten tijd schadeloos moeten stellen voor doorgestane ontberingen en zich voor die, welke hen wellicht weér te wachten staan, moeten vrijwaren. ☒ Wanneer het cadaver nog geheel gaaf is, treden de sterkgebekten als voorsnijders op, die zich met enkele snavelhouwen door de harde, dikke huid een bres zien te slaan. De langhalzige soorten, zooals de Gansgier en de Sperwegier, (zie de afbeeldingen) dringen zoo diep mogelijk in de lichaamsholte door en halen den met bloed en slijm bevulden hals niet eerder te voorschijn, alvorens zich aan de edele organen verzadigd te hebben. Anderen trekken met heftige bewegingen de darmen naar buiten, die zij met den snavel doorsnijden en stuksgewijze naar binnen wurgen. De kleinere soorten houden zich eerbiedig op een afstand en wachten af, totdat hun in de hitte van den strijd nu en dan een brokje wordt toegeslingerd. Ook de Milanen maken van het algemeene gevecht, om ook wat van de kostelijke tafel machtig te worden, gebruik, om tot dicht boven het cadaver neêr te dalen, ten einde met den snavel en met de klauwen vleeschbrokjes in de lucht te kunnen opvangen. ☒ Na ongelooftelijk korten tijd is er van een groot zoogdier niets meer dan het geraamte overgebleven en is, waar nog kort te voren een drukte van belang heerschte en sissende, krijschende en keffende geluiden tot ver in het rond weêrklonken, de stilte van de steppe weér ingetreden; want de verzadigden hebben zich nu een voor een met korte, huppelende schreden verwijderd, om met gevulden krop en met zwaren vleugelslag de naastbijzijnde boomen op te zoeken, waar zij rustig hunne spijsvertering afwachten. ☒ Dat deze opruimers onder het vogelenheir ook in Amerika hunne vertegenwoordigers hebben, is niet te verwonderen, want ook daar, vooral in het tropische deel der Nieuwe Wereld, vinden zij genoeg, om zich, hoe ook daar tijden van kommer en gebrek hen niet zelden komen kwellen, door het leven te kunnen heenslaan. ☒ In

ZWARTE AASGIER,
DE VUILNISMAN VAN PASIMARIBO.

bovenstaande regels heeft de lezer reeds met een der in Amerika meest verspreide soorten kennis gemaakt, n.l. met de Zwarte Aasgier (*Catharista atrata*), die aldaar (o.a. in Suriname) dezelfde taak als gaarnegezienen opruimer vervult als de reeds genoemde Aasgier van Afrika en Zuid- en West-Azië en die, naar Portielje in de Gids voor „Artis” mededeelt, er ieder jaar met goed gevolg twee eieren uitbroedt. ☒ De Amerikaansche vuilnisman wordt, met de andere Amerikaansche Giersoorten, door de tegenwoordige dierkundigen tot een andere onderorde der Roofvogels gebracht, omdat de aanwezigheid van groote, eironde neusgaten met een doorboord neustusschot een standvastige eigenschap is, waardoor de Gieren der Nieuwe Wereld zich van die der Oude Wereld onderscheiden, — een verschijnsel, waarbij wij onwillekeurig denken aan de standvastige verschillen, die ook tusschen de Apen der Oude en der Nieuwe Wereld zijn opgevallen. ☒ Maar nog een andere eigenschap treft ons bij een aantal Amerikaansche Giersoorten, n.l. het bezit van kamvormige huiduitwassen aan den snavelwortel en van helgetinte, vleezige plooien en lijsten aan den naakten kop en bovenhals. De heerlijke Koningsgier en de Kondor vertoonen deze eigenschap op zijn schoonst. Op onze tocht door de binnenlanden van het westelijke district (Nickerie) van Suriname hebben wij het niet alledaagsch voorrecht genoten, een ouden mannelijken Koningsgier (*Sarcoramphus (Gypagus) papa* L.) onder schot te krijgen, die boven het hooge oerwoud langs den rivieroever langzaam heen zweefde. Het is n.l. de gewoonte van dezen Gier, die zich steeds aan het oerwoud houdt en zich nimmer in de stad laat zien, reeds in het vroege morgenuur langs den boschrand te vliegen, ijverig speurende, of de Jagoear voor hem de tafel met het overschot van zijn maal gedekt heeft. Een verrukkelijken aanblik leverde het prachtkleed van den vogel; zoo te recht Koningsgier, door de negers *Tiengi fouroe* (eigenlijk *fouwoe*) *granman* (= gouverneur der stinkvogels) geheeten, toen het dood terneder stortte. ☒ Terwijl de rug en het vleugeldek roodachtig-wit getint (licht isabelkleurig) zijn, vertoont de kraag, die den vrijwel kalen, oranje-kleurigen hals omgeeft, een licht blauw-grijze tint, die naar de borst in een donkerder blauw overgaat. Ook de snaveluitwassen zijn oranje-geel, en gaan naar den bovenkop in een donkerrood over. Voeg ik hier nu nog bij, dat de snavel aan de basis zwart, in het midden levendig rood en aan den top geelwit is; dat de vleugels en staartveeren bijna zwart zijn en de buik en de onder-vleugels in een bijna zuiver wit schitteren, dan verwondert het niet, dat deze Gier in zijn prachtkleed door den dierkundige tot Koning in zijn rijk is verheven. ☒ Toen het dier in zijn onvergelykelijke pracht voor mijn voeten lag uitgestrekt, moest mijn afkeer voor het jagersbedrijf, dat op den tocht reeds herhaaldelijk mijn gevoel gekwetst had, wel ten top stijgen. Nieuwsgierig om te weten, wat deze Koning kort voor zijn dood had gegeten, opende ik den opgezwollen krop, en haalde ik er, tot vreugde mijner tochtgenooten, een

der fraaiste en grootste hagedissoorten van Guyana, n.l. een Leguaan (*Iguana tuberculata*) uit te voorschijn, die, haast nog ongeschonden, met zijn langen staart in de slokdarmuitzakking netjes lag opgerold. Dat de Koningsgier ook wel eens levende reptielen, amphibien en visschen eet, zooals vroegere onderzoekers ons hebben verteld, vond ik hier dus bevestigd. Jammer, dat wij ons aan de vele schitterende kleurcontrasten van den zeldzamen buit maar zoo kort konden verlustigen, want bijna onmiddellijk na den dood begonnen de vleezige oranje-uitwassen een vuilblauwe tint aan te nemen. ☒ Het kleed der jonge Koningsgieren doet niet vermoeden, dat het later voor zulk een prachtkleed zal kunnen plaatsmaken, want, evenals bij andere Gieren, is het jeugdkleed eenvormig getint, hier notenbruin. Dit, evenals het feit, dat het ei op een geelachtigen ondergrond talrijke roestroode vlekken vertoont, alsof er bloed overheen gedruppeld is, behoort tot de vele vermommingsverschijnselen, die den reiziger door Suriname's oerwouden haast bij elke schrede opvallen. ☒ Terwijl de Koningsgier een bewoner der met oerwoud omzoomde rivieroever is en in het gebergte zelden een hoogte van 1500 M. bereikt, is zijn verwante Amerikaansche soort, de Condor (*Sarcoramphus gryphus* Dum.) een typische bewoner van het hooge gebergte. Deze grootste aller roofvogels zweeft bij voorkeur over de koude deelen van de Andes rond, doch daalt ook niet zelden naar lagere streken tot zelfs naar de zeekust af, waar hij slapende zeehonden, dolfinen en walvisschen aanvalt. In het gebergte volgt hij de karavanen, wetende, dat niet zelden lastdieren bezwijken, die wegens de snelheid, waarmede men in de ijle lucht moet voorttrekken, aan hun lot worden overgelaten.

SPERWERGIER, AFRIKA.

Meermalen valt de Condor ook lammeren aan en stelt zich op wacht, wanneer hij een poema met een gedood dier zijn maal ziet doen, om dadelijk op de resten aan te vallen, wanneer deze „leeuw” van Amerika verzadigd is. ☒ Hoewel het gevederte van 'dezen geweldigen bergbewoner niet de schitterende kleurenpracht vertoont van zijn geslachtsgenoot, kan hij toch met zijn tooi tevreden zijn. Het bruine jeugdkleed maakt plaats voor een zwart gevederte, waartegen de licht-isabelkleurige donzige halskraag en het eveneens getinte middelgedeelte der vleugels een schoon contrast vormen. Denkt men zich daarbij de loodkleur der pooten en het rood van den vleeschkam op het voorhoofd en de insgelijks roode huidplooien, die aan de zijden van kop en hals naar beneden loopen, om zich ter plaatse van den krop te vereenigen — dan mag zekeraan den Condor, na den Koningsgier, de tweede schoonheids-prijs worden toegekend. Ook deze Amerikaansche soort nestelt op den grond, waar hij twee eieren legt, die op een bijna witten grond bruinegevekt zijn. ☒ Terwijl de Condor de meest bekende Amerikaansche Giersoort is, heeft van de groep der Eigenlijke Gieren, die, zooals reeds opgemerkt werd, van die der Nieuwe Wereld moeten worden afgescheiden, de Lammergier (*Gypaëtus barbatus*) — tot de

EGYPTISCHE AASGIEREN.

groep der Baardgieren behoorend, zoo genoemd omdat zij in het bezit zijn van een bosje vederborstels aan den ondersnavel — zeker de grootste bekendheid gekregen, die hij dankt aan zijne gevreesde rooftochten in het Alpengebied, en zijne groote voorliefde voor lammeren. ⚡ Lang zal het niet meer duren, of ook aan het rijk van beide vogels zal een einde gekomen zijn, want de mensch, die overal, waar hij zijn voet zet, al zooveel schoons en belangwekkends, dat de natuur voortbrengt, vernietigd heeft en daardoor tot nadeel van toekomstige geslachten, onwetend, het evenwicht in de natuur verstoort, vervolgt beide soorten meédoogenloos. Dat hij den Lammergier uitroeit, is te begrijpen, omdat deze Gier zich in hoofdzaak met levende dieren voedt en slechts bij uitzondering aas eet. De vraag zou kunnen gesteld worden, of hij zulks altijd gedaan heeft, en of niet de toenemende bevolking van Zuid-Europa, die het uitroeien van tal van in het wild levende diersoorten met zich sleepte, wijziging in zijn voedsel kan gebracht hebben. Hoewel de mogelijkheid bestaat, dat het eten van levende dieren altijd aan de Lammergier eigen is geweest, zoodat men gemeend heeft, deze Giersoort met de Afrikaansche Baardgier tot een afzonderlijke, een overgang tot de Arenden vormende afdeeling te moeten brengen, is de hier gestelde vraag toch zoo dwaas niet, als zij wel lijkt; want in den laatsten tijd komen er telkens berichten uit Afrika tot ons omtrent de schade, die de Gieren meer en meer aan den veestapel berokkenen door de nabijheid van drachtige schapen te zoeken, wachtende op het oogenblik, dat de lammeren geboren worden. Dit toenemend nadeel voor de kolonisten en voor de oorspronkelijke negerbevolking wordt aan de voortdurende vermindering der enorme troepen Antilopen, Zebra's en andere hoefdieren toegeschreven, die eertijds de Afrikaansche wildernis bevolkten, en wier geheele verdelging men gelukkig begonnen is te keeren door het vaststellen van terreinen, waar de jacht ten strengste verboden is, en die de Engelschen „Reservations", de Duitschers „Reservate" noemen ¹⁾. ⚡ Dit steeds meer in bezit nemen van uitgestrekte landstroken in de zoolang ongerept gebleven Afrikaansche wildernis en de reeds aan het licht gekomen gevolgen voor de oorspronkelijke dierenwereld, illustreeren voor de zooveelste maal het groote nut, dat de studie van het leven der dieren uit een oeconomisch oogpunt heeft en waarschuwen ernstig tegen overijlde bepalingen tot bestrijding of bescherming van in wilden of verwilderden staat levende diersoorten.

H. v. C.

„DEN DAMME"

DE lezer, die meent dat hij zich, bij het bezien van de tweede afbeelding op de volgende bladzijde, verplaatst kan rekenen naar een oord van idylle, waar het verkeer slechts plaats vindt in aangenaam wiegelende gondels, vergist zich zeer. Men wane zich evenmin in het land van de voortgeboomde punters. Een waterland als Giethoorn in het Overijselsche is het er niet. Slechts een doorkijkje langs een zeer oud water, van brug tot brug, in een klein stadje in het noordelijke Groningerland wil het plaatje geven. ⚡ De verre provincie is niet overvuld met dergelijke steden als Appingedam. Zelfs zijn de Groningers het er niet over eens, of er zich, behalve de hoofdstad, nog andere stedelijke centra bevinden. In de Veenkoloniën, — de eindelooze, gestrekte bebouwingen langs de vroegere turfafvoerkanalen —, heeft men ze niet. Het is buiten kijf. Veendam is in de plaatsbeschouwing naar de

¹⁾ Het grootste zoolangig terrein in Afrika is misschien wel de „Reservation in Engelsch Oost-Afrika, die zich, langs den Uganda-spoorweg, tusschen Voi en Naivobi uitstrekt en het Masai-steppencomplex omvat.

LAMMERGIER.

tegenwoordige inzichten geen stad; ook geen stadje niettegenstaande zijn 14000 inwoners; men sprak oudtijds bij zulken omvang van een „aengenaem vlek". Winschoten heeft met Delfzijl betere rechten, ook al historische, hoewel zij de eerstgenoemde, de veenkoloniale hoofdplaats, niet overtreft. Delfzijl kan met ruim 9000 inwoners nog meedoen. Maar het stadje, waarvan het prentje hiernevens staat? Appingedam telt nauwelijks 6000 zielen. Men zou verschillende dorpen in de provincie aan kunnen wijzen met een veel hooger inwoneraantal, in compactheid van bebouwing Appingedam nabij strevend. En toch, wanneer de vraag de jeugd wordt gedaan: welke is *de* stad in de provincie naast de hoofdplaats, — dan is het Appingedam. ⚡ De Groninger is — zooals bekend —, niet bijster correct in de wijze van behandeling van het gesproken woord. Vrijwel geen woord is er, waarvan niet een deel op onnaspeurlijke wijze binnensmonds verdwijnt. De eerste lettergrepen spreekt hij steeds met groote kracht uit; met een zwaarte, als men elders niet doet. De afsluitende deelen van het woord vergeet hij allerminst; men ziet ze hem uitspreken: maar voor ze de beroemde „rij der tanden", de „erkos odontoon" van Homerus, zijn gepasseerd, heeft de Groninger ze bereids weer ingeslikt. ⚡ Het woord Appingedam komt er in de wandeling op geheel ongelukkige wijze af. Misschien denkt de lezer aan Appinged, aan Apping en nog erger — aan Ap alleen. Niets van dit alles. Hier rest slechts „'n dam". Men voelt het, hier spreekt geen dialect. Hier spreekt de historie. ⚡ Den Dam of den Damme, is na Groningen, de belangrijkste stad in het Noorden geweest. Het was de hoofdplaats van de Ommelanden; in het bijzonder van Fivelingo. Herhaaldelijk streefde het Groningen nabij; soms is het tusschen beide heel hard gegaan. Omstreeks 1220, dat is toch wel lang geleden —, moeten de „den Dammers" handel op de Weser hebben uitgeoefend. In 1327, op den 7en Juni, bevestigden de overheden der Friesche Zeelanden, bij den Upstalboom in het Oostfriesche vergaderd — in Upstallesbame congregati —, de wetten van Appingedam, de „statuta oppidi in Appinga damme". Reeds eerder, in 1308, hadden de belangen van het stadje de overheden van Fivelingo na aan het hart gelegen. Met de burgers van Appingedam, — de cives in Damme —, verklaarden deze, dat de markten te Groningen onveilig waren van wege de heerschende twisten en beloofden die te Appingedam te zullen beveiligen. Het was, naar alle waarschijnlijkheid, één van de eerste juitingen van de concurrentie op economisch gebied tusschen het stadje en de stad Groningen. Appingedam heeft het verloren. ⚡ Den toerist, die het Groningerland bezoekt, kan Appingedam niet onverschillig laten. Vele wegen leiden er heen. Langs het Damsterdiep vormt de weg één der mooiste trajecten in de provincie; geen trotsche boerenhoeven als in het Oldambt of in het noorden tusschen Warfum en Uithuizen vindt men er; het oog wordt bekoord door de silhouetten van de op eenigen afstand van den weg liggende dorpjes en door fraaie vergezichten. De forsche olmen aan den eenen kant en het vaak kronkelende water aan den anderen maken de tocht in den zomer zeer aantrekkelijk. — Via de Woldstroken heeft men een gansch andere tournée. Door een zeer in welvaart toegenomen zandstreek gaat de weg langs de eenige nog op den ouden voet bewoonde ommelander borg — Fraay-lemma — nabij Slochteren en langs het Schildmeer, den bergboezem van het waterschap Duurswold. ⚡ Appingedam heeft een tot een hallenkerk uitgebouwde kruisvormige parochiekerk, met verschillende oude grafzerken. Een zeer typisch Raadhuisje met Waag met eenvoudige Latijnsche opschriften en een beeld van Justitia in den voorgevel. Het stadje heeft een vrij belangrijke machine-industrie. De rest heeft men er spoedig gezien.

v. R.

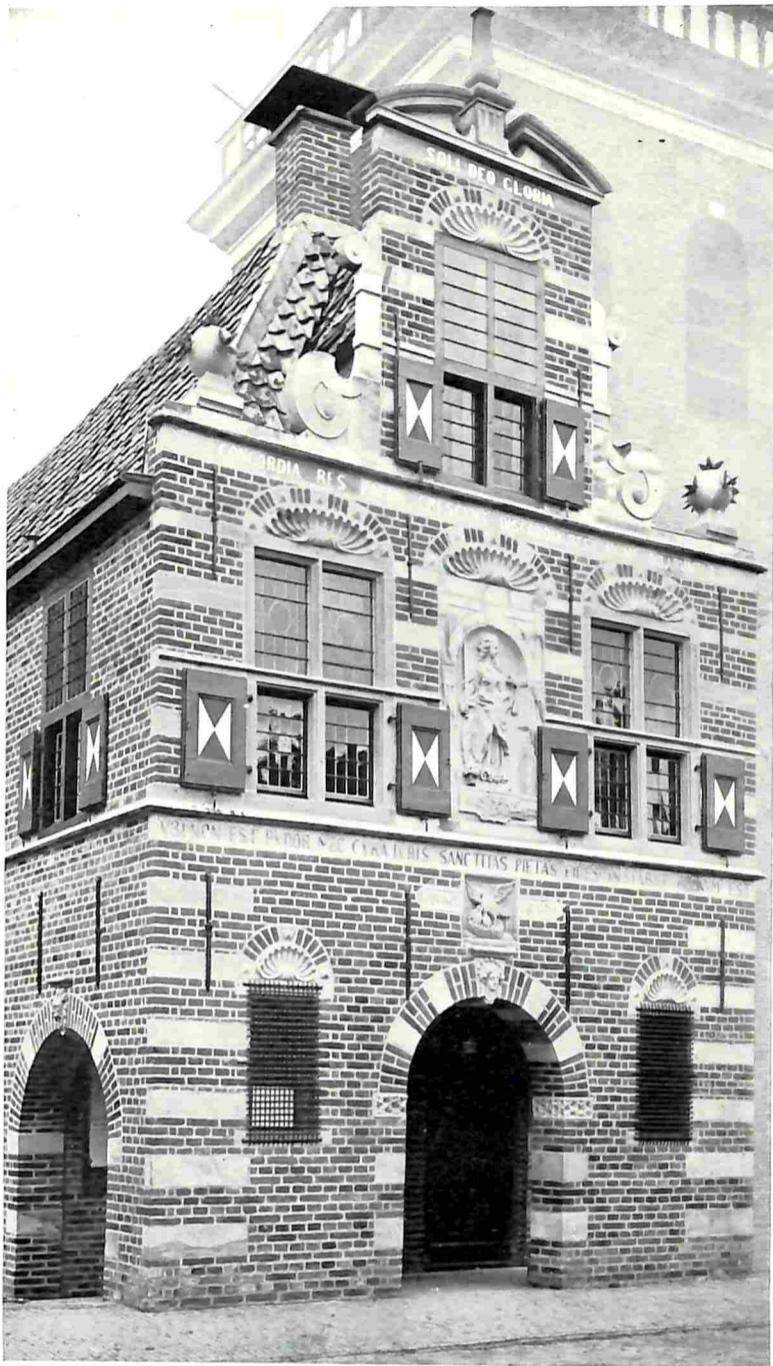
KONINGEN IN BALLINGSCHAP

door CHARLES G. D. ROBERTS.

14)

(Vervolg).

DAAR lag het, duidelijk zichtbaar — 't nest, waar voor hij zoo ver gekomen was. Het was niet meer dan honderd pas van hem verwijderd. En toch leek het zoo op het eerste gezicht hopeloos buiten zijn bereik. De kloof die het smalle plateautje, waarop het rustte, scheidde van de uitstekende rots waarop de pijnboom stond, was niet meer dan twintig voet breed, doch de bodem was blijkbaar ergens aan den voet van den berg. En op dit punt kon hij hem nergens oversteken. Doch Horner had het kostelijke geloof dat men iederen hinderpaal in de wereld kan overwinnen, rechtstreeks of langs een omweg, als men er maar vastberaden genoeg naar tracht. Om een pad te zoeken naar het arendsnest, worstelde hij weer verder, om de buitenrand van den rotszuil heen, een met steenblokken bezaaide helling af en dwars over een smallen steenrand die hem even later aan een nieuwen hoek van de steilte, die naar het zuidoosten gekeerd was, bracht. Zich met zijn teenen en één hand vastklemmend, en zijn bezweet voorhoofd met zijn mouw afvegend, keek hij omhoog — en zag de geheele hoogte van den berg, ononderbroken en ontmoedigend, zich hemelwaarts strekken boven zich. Doch dit grootsche tafereel ontmoedigde Horner niet in 't minst. „Goeie menschen!” riep hij uit, grijnzend van voldoening. „Ik heb 't 'm dan toch maar gelapt om om die spleet heen te komen!” ☞ Hij had nu een bijna overweldigend wijd uitzicht op de wereld beneden zich, doch van den berg en zijn operatieterrein zag hij slechts het gedeelte dat direct boven hem was. Een kleine berekening overtuigde hem echter, dat het eenige wat hij te doen had, was, een honderd vijftig voet recht door te klimmen, en dan, zoodra de helling het toeliet, te probeeren naar links te komen en van boven naar het nest neer te dalen. En passant besloot hij meteen maar, dat hij zijn terugreis langs een anderen bergwand zou doen — welke dan ook, liever dan langs dien welken hij nu overijld had uitgekozen. ☞ Die laatste honderdvijftig voet leken Horner een mijl toe; doch eindelijk berekende hij dat hij voldoende gestegen was. Terzelfdertijd voelde hij dat de helling gemakkelijker werd. Zich naar links werkende, kwam hij aan een smallen rug, waar hij gemakkelijk schuinweg over kwam, door zich aan de rots vast te klemmen. Even later verbreedde de rug zich tot een pad waarover hij bijna op zijn gemak kon loopen, terwijl de wijde, woeste, eenzame wildernis, donker groen gestreept met zilveren rivierlinten, zich als een overweldigend amphitheater ver onder hem uitspreidde. Het was de wildernis die hij zoo goed in bijzonderheden kende, doch die hij nog nooit tevoren als geheel gezien had; en het gezicht hield hem eenige oogenblikken gevangen, vol ontzag en verbazing. Toen hij ten laatste zijn blik losmaakte van het majestueuze schouwspel, zag hij, tien of twaalf pas beneden zich, hetgeen hij zocht. ☞ Uit een architectonisch oogpunt had het niets om op te roemen, dit nest van den Koning der Lucht — enkel een karrevracht takken en schors en grof gras, schijnbaar zoo maar op den uitstekenden rotsrug neergeworpen. Doch in werkelijkheid waren de onderste takken zoo behendig vastgewerkt in de rotsspleten, en zijn bouw was op zoo slimme wijze dooreengeweven, dat de hevigste rukwinden die deze hooge plaats teisterden, er machteloos tegen waren. Het was een hechte troon, welke stormen er ook omheen woedden. ☞ Op het nest, half overeind, zaten twee adelaarsjongen, bijna volwassen, en zóó bijna geheel in de veeren, dat Horner zich afvroeg waarom ze bij zijn nadering niet wegvlogen. Hij wist niet dat de periode van hulpeloosheid dezer kinderen van koninklijken bloede zelfs nog voortduurt, als ze er reeds even groot en even goed in

HET RAADHUIS TE APPINGEDAM.

Foto C. Steenbergh.

FIVEL TE APPINGEDAM.

staat om voor zichzelf te zorgen uitzien als hun ouders. Ook was hij verrast te zien dat ze ook heel anders van kleur waren dan hun ouders: van kop tot staart zwart inplaats van donkerbruin, met een sneeuwzwitten kop, hals en staart. Terwijl hij keek, begon het langzaam tot hem door te dringen dat het mysterie van den zeldzamen „zwarten adelaar” opgehelderd was. Eens had hij er een gezien, die zwaar-wiekend juist over de boomtoppen heen-vloog; hij had zich toen verbeeld dat het een ontdekking van hemzelf was. Doch nu kwam hij tot de juiste gevolgtrekking dat het maar een jong in zijn eerste pluimage geweest was. Terwijl hij naar hen keek, beantwoordden de beide jonge vogels zijn blik met evenveel belangstelling, en sloegen hem onafgewend gade met gele, onbevreesde oogen van onder hun vlakke, woeste wenkbrauwen; met hun hoog-opgetrokken vleugels leken zij zeer wel in staat en gereed iedere gemeenzaamheid die de indringer in den zin mocht hebben, tegen te gaan.

¶ Horner lag voorover op zijn rotsrug, en bestudeerde den loodrechten wand onder hem, om een manier te vinden bij het nest te komen. Hij had geen erg duidelijk denkbeeld wat hij precies wilde als hij daar aankwam; misschien kon hij, als het uitvoerbaar was, een van de jongen meenemen en zich vermaken met pogingen het tam te maken. Maar in ieder geval hoopte hij, door een nauwkeuriger onderzoek, zijn tamelijk gebrekkige kennis van arenden wat uit te breiden. En, zooals hij den volgenden morgen ontdeed, was deze hoop niet ongerechtvaardigd. ¶ Voorzichtig liet hij zich zakken over den rand, met de voeten tastend naar de uiterst kleine en bijna onvindbare staanplaats, toen de lucht opeens vervuld was van het gedruisch van machtige vleugels die op 't punt stonden

hem te overweldigen. Een stijve vleugeltop raakte hem zoo gevoelig, dat hij zijn houvast aan den rotsrand verloor. Met een gil van schrik, die zijn aanval verschrikt deed zwenken, viel hij achterover en viel pardoos op het nest neer. ¶ Het was het nest dat hem enkel en alleen van den dood redde. Taai en elastisch als het was, brak het zijn val, doch terzelfdertijd wierp deze elasticiteit hem weder eraf, en van den weermomstuit viel hij holderdebolder de steile hellingen af onder het rotsplateautje, terwijl het gekrijsch der arenden hem in de ooren klonk, en een ontmoedigend besef in zijn hart levendig werd, dat de zonnige wereld die bezig was naar beneden te rollen en bokkesprongen te maken voor zijn onduidelijk ziende oogen, het laatste was, wat hij bij zijn leven zag. En toen werd hij tot zijn vage verrassing plotseling in zijn vaart gestuit; en na zich krampachtig vastgegrepen te hebben aan een struik, die zijn gezicht openkrabde, bleef hij stil liggen. Op 't zelfde oogenblik belandde een flapperende massa veeren en verwoed krabbende klauwen bovenop hem, doch enkel om even gauw met een schor gekras weer van hem af te krabbelen. In zijn val had hij een der jonge arenden geraakt, hem van het nest gestooten, en evenals zichzelf doen neervallen tot op het lager gelegen plateautje dat zijn leven gered had. ¶ Verscheidene minuten lag hij daar, zich krampachtig aan den struik vastklemmend en recht naar boven starend. Daar zag hij de beide oude arenden opgewonden rondcirkelen en schreeuwen en op hem neerkijken; en daarna zag hij den rand van het nest, een beetje gehavend door zijn zonderlingen

aanval, ongeveer dertig voet hooger, over den rand van het hoogere plateautje uitsteken. ¶ Eindelijk keerde zijn bezinning terug, en behoedzaam wendde hij het hoofd, om te zien of hij in gevaar verkeerde van te vallen als hij te zijn houvast losliet. Hij had vreeselijke pijn, overal in zijn lichaam; doch niettemin lachte hij luid toen hij zag dat de struik waaraan hij zich zoo krampachtig had vastgehouden, zich in een kuil bevond op een groot plateau, waarvan hij in geen geval had kunnen afvallen. Bij dit vreemde, onbegrepen geluid van menschengelach staakten de adelaars hun gekrijsch eenige oogenblikken en cirkelden hooger de lucht in. ¶ Met groote moeite en pijn werkte Horner zich in zittende houding en trachtte te onderzoeken of hij ernstig gewond was. Zijn eene been was volkomen onbruikbaar. Hij betastte het van onder tot boven en kwam tot de slotsom dat het niet bepaald gebroken was; doch wat bruikbaarheid aangaat, had het evengoed van stopverf kunnen zijn, behalve dan dat het hem vreeselijke pijn deed. Ook zijn linker arm en schouder leken hem weinig meer dan nuttelooze ballast te zijn, en hij vroeg zich af hoe zooveel kneuzingen en verstuitingen konden bestaan in één menscheijk lichaam van niet meer dan middelmatige grootte. Na er zich echter tot zijn onuitsprekelijke

verlichting van vergewist te hebben dat er geen beenderengebroken waren, zette hij zijn tanden vastberaden op elkaar en keek om zich heen om zijn positie te bepalen.

TWEDE HOOFDSTUK.

¶ Het plateau, waarop hij lag, was klaarblijkelijk geïsoleerd, ongeveer vijftig of zestig voet lang, en eindigde aan weerszijden in den steilen rotswand. Het was misschien vijftientwintig voet breed; tamelijk vlak, en vertoonde in de kuilen een weinig humus. Een paar

donkergroene zaailingen van dennen, een ranke jonge zilverbek, een paar plukjes door den wind geteisterd gras en eenige bosjes campanula, blauw als de heldere hemel erboven, braken de kaalheid van dit kleine, hooggelegen terras. Op één plek achteraan wees een stuk fel groen en een handbreed vocht op de rots de plaats aan, waar een bronnetje uit een rotsspleet sijpelde, en deze eenzame oase in het graniet in leven en frisch hield. ¶ Zoover mogelijk van hem af op het plateautje, zat het arendsjong, dat met hem naar beneden was getuimeld, hem angstig maar woest gade te slaan. Met een zekere sympathie merkte Horner op, dat zelfs de vogel, niettegenstaande zijn vleugels, er niet zonder kwetsuren was afgekomen; want hij hield een van zijn zwarte vleugels niet zoo flink omhoog als de andere. Horner hoopte dat deze niet gebroken was. Terwijl hij onbestemd lag na te denken over deze onbelangrijke kwestie, maakte zijn pijn hem zóó moe, dat hij achterover zonk, en weder naar de arenden op lag te staren, die nog steeds opgewonden boven het nest cirkelden. Deels door uitputting, deels door slaperigheid en gevoelloosheid, ontstaan door de niet aflatende hevige pijn, sloten zich zijn oogen. ¶ Toen hij ze weer opende stond de zon veel lager en ver naar het westen, zoodat het plateau in schaduw gehuld was. Zijn brein was nu volkomen helder en zijn eerste gedachte was hoe weer bij de kano terug te komen. Met een uiterste, ontzettend pijnlijke krachtsinspanning sleepte hij zich naar den rand van het terras en keek naar beneden.

(Wordt vervolgd.)

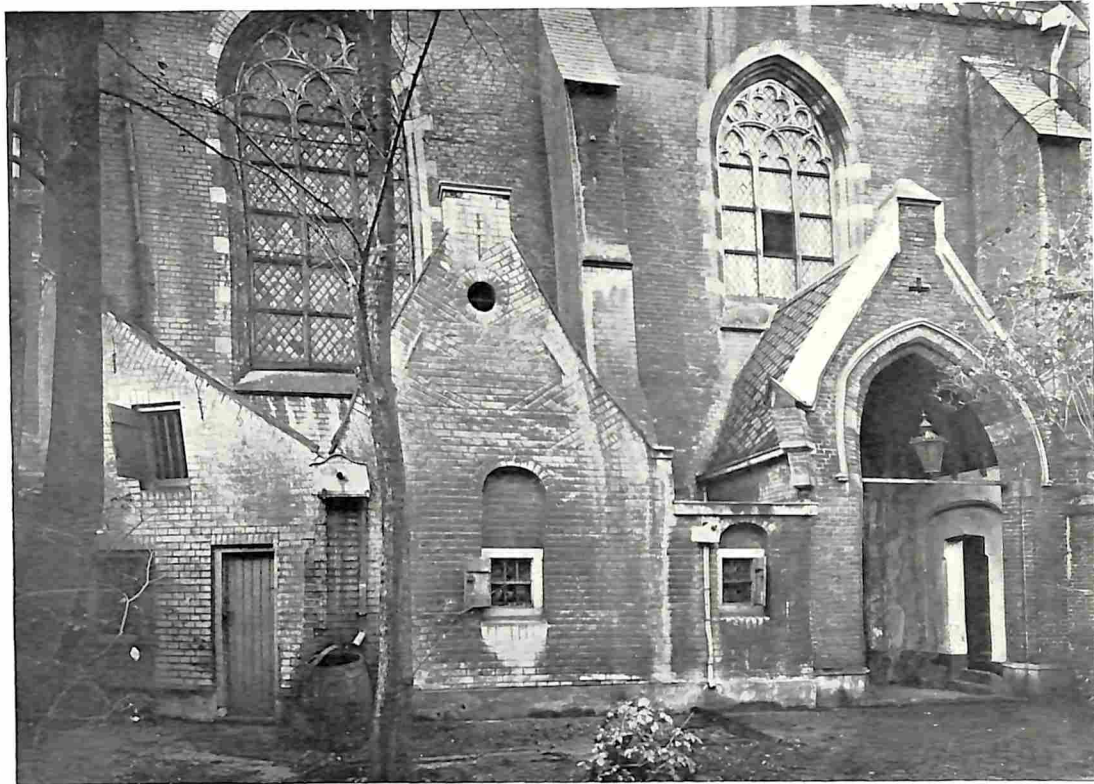

Foto C. Steenbergh.

BIJ DE CLAASKERK TE UTRECHT.